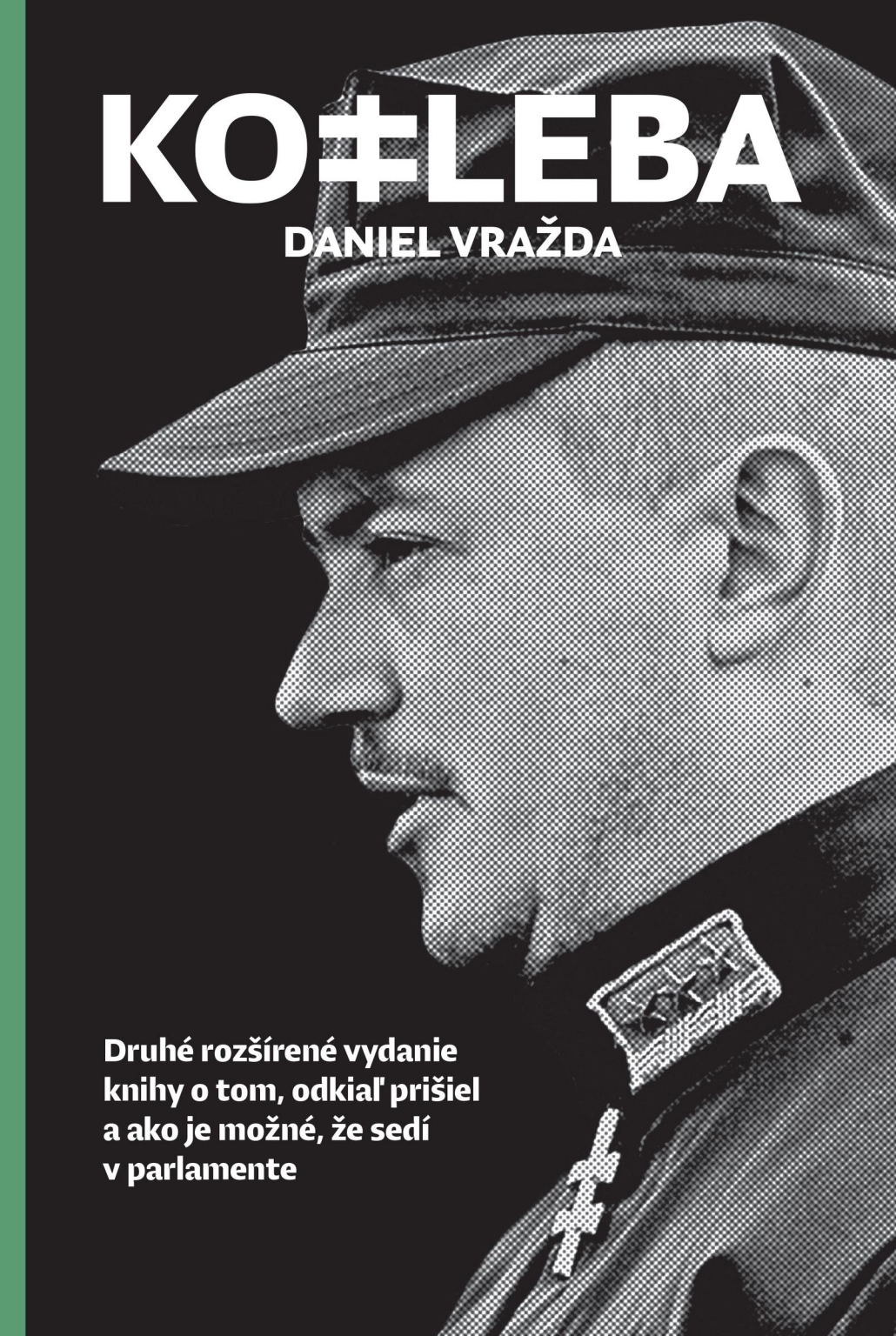

KO≠LEBA

DANIEL VRAŽDA

**Druhé rozšírené vydanie
knihy o tom, odkiaľ prišiel
a ako je možné, že sedí
v parlamente**

KNIŽNÁ
EDÍCIA
DENNÍKA

KOŃLEBA

DANIEL VRAŽDA

Copyright: Daniel Vražda, N Press, s. r. o., 2020

Editori: Marek Chorvatovič, Lukáš Fila

Tlač: FINIDR, s. r. o.

Vydal: N Press, s. r. o., v roku 2020

ako svoju sedemnástu publikáciu

Vydanie druhé

Úvodné foto: TASR

Partnerom vydania tejto knihy je Tlačová agentúra Slovenskej republiky

ISBN 978-80-99925-15-2

Obsah

Pochod	7
Dieťa najhoršieho sídliska	11
Koníček: Vodca	17
Učiteľ a vyhadzovač	45
Učeň českých robotníkov	51
Vrece zemiakov	65
Pri lopate	81
Pomohol najmä svojim	97
Na strážu proti kultúre	109
Natrel si ho	117
Proti systému	129
Povalená hrádza	147
S božou pomocou	159
Ozbrojení rasisti	171
Proti Harabinovi	195
Na Východ aj do Bruselu	219
Na parlament!	229
Nebude to ľahké	236

Marian Kotleba ako šéf Slovenskej
pospolitosti (2006).

FOTO - TASR

Pochod

Mladí uniformovaní muži pochodovali v trojstupoch. Napočítali by ste ich do stovky, všetci v rovnakých čiapkach. Nepôsobili ako vojaci, nebolo vidieť zbrane, no vo vzduchu bolo cítiť adrenalin. Mali vyholené hlavy, fanatické odhodlanie, vzbudzovali rešpekt.

Veliteľ s výložkami na golieri zavelil: „Pochodom – v chod!“ Rovnošaty pripomínajúce gardistov sa poslušne pohli. Dlhý zástup kráčal Bratislavou, ľudia ho pozorovali so záujmom. Nieкого upútali tmavomodré uniformy, nieкого nezvyčajné množstvo policajtov v uliciach. Zastavili sa pred Prezidentským palácom.

Muž okolo tridsiatky, ktorý manévrom šéfoval, sa naširoko rozkročil. Dovtedy vyžaroval autoritu, potom však začal čítať z papiera. Nastali rozpaky, vystúpenie strácalo náboj. „Len zaslepený hlupec nevidí, že pod liberálnosťou rozumie žid slobodu pre seba... Netolerantnosť židovská nemá medzí, tak ako vypínavosť a bezohľadná drzosť, ktorá rastie pomerne k sile a vážnosti, jaké nadobúda si semitické plemeno. Koniec citátu.“ Dôraz kládol na každé slovo Svetozára Hurbana Vajanského, ktoré reprodukoval. Akoby boli všetky dôležité a mládenci zoradení v šíkoch si ich museli bezpodmienečne do posledného zapamätať.

Bol 14. marec 2005. Slovensko sa len rok predtým stalo členom Európskej únie aj NATO. V Prezidentskom paláci už deväť me-

siacov popri sledovaní športových prenosov úradoval Ivan Gašparovič a Mikuláš Dzurinda bol premiérom čoraz rozvadenejšej pravicovej koalície.

Holohlavý muž bol vodcom združenia, ktoré sa nazývalo Slovenská pospolitosť. O židoch nerozprával prvý ani posledný raz. A podľa potreby k nim pridával ďalších – Cigánov, černochovo, šikmookých, homosexuálov, lesby, utečencov, moslimov, sionistov, socialistov, liberálov, umelcov, politikov, Maďarov, Američanov, Izraelčanov, zlý Západ, Európsku úniu či teroristov z NATO.

Odvtedy je tu s nami. Ešte stále sme v Európskej únii aj v NATO, prezidentkou je Zuzana Čaputová, Roberta Fica po rokoch vystriedal v premiérskom kresle Peter Pellegrini. A holohlavého muža tu nikdy nebolo viac. Zlepšil sa v prednese, prezliekol sa do menčestrového saka a strká si doň malý krížik. So svojím rodinno-straníckym klanom na štyri roky ovládol Banskobystrický kraj, v roku 2016 sa posadil so 14 kumpánmi do Národnej rady a každý relevantný prieskum verejnej mienky potvrdzuje, že voliči si myslia, že tam stále patrí.

Je preto dôležité pochopiť, odkiaľ prišiel, čomu verí, prečo uspel a čo chce so Slovenskom urobiť. To je cieľom tejto knihy. Zoznámte sa. Marian Kotleba zo Sásovej.

Marian Kotleba ako
poslanec NR SR
(2019).

FOTO - TASR

Sídlisko Sásová
v Banskej Bystrici.

FOTO - N

Dieta najhoršieho sídliska

V socialistickom Československu práve vrcholila normalizácia, ktorú k nám Sovietsky zväz exportoval tank mi v roku 1968. Pred pár mesiacmi vznikla Charta 77, ktorá komunistov vyzývala na dodržiavanie ľudských práv, na Slovensku však veľký záujem nevyvolala. Časopis Život písal o tom, ako Sovietsi prijali novú, „demokratickejšiu“ ústavu. Prezident Gustáv Husák zobral na priateľskú návštevu Iraku aj manželku Vieru, čo vtedy vôbec nebolo obvyklé. Jednotky civilnej ochrany v Nových Zámkoch precvičovali zásah po napadnutí jadrovými zbraňami z nepriateľského Západu. Fanúšikovia Karola Konárika si pospevovali hit Hádaj, hádaj, trikrát hádaj, kto má Veroniku rád. A Kotlebovci sa tešili z prvého syna.

Marian sa narodil 7. apríla 1977 v rodine, o ktorej pani, čo bývala neďaleko, hovorí ako o slušnej a usporiadanej. Mama, Ludmila Kotlebová, inžinierka ekonómie, údajne pracovala na daňovom úrade. V panelákovom byte bývala spolu so synom, aj keď už bol dávno dospelý a pracoval. Mariana podporovala aj po vstupe do politiky, v rokoch 2010 a 2014 bola členkou volebnej komisie za ĽSNS v komunálnych voľbách.

Otec bol vojak, dôstojník. Najprv Československej ľudovej armády, neskôr už len slovenskej. Autoritatívnosť vo vystupovaní, krátky strih vlasov, láska k uniformám a vojenské vystupovanie na verejnosti teda boli v rodine. Možno aj úvahy o tom, ako zorganizovať leteckú obranu štátu, ku ktorým sa syn v politike vracia. Major Marian Kotleba pôsobil v zložkách banskobystrickej Civilnej ochrany, na záver vojenskej kariéry mal na starosti muníciu na letisku Sliach.

Do civilu odišiel okolo roku 2003, teda niekedy v čase, keď jeho syn začal verejne vystupovať ako Vodca Slovenskej spoločnosti. Dnes už nežije. „Môj oco zomrel v nemocnici na Kramároch len preto, že mu nedali liek za osem eur. Lekár povedal, že by im to poisťovňa nepreplatila,“ vravel Kotleba v roku 2016.

Rodinu dopĺňali ešte mladší bratia Martin a Marek. Marian o svojich príbuzných a detstve nehovorí. Na rozdiel od politikov, ktorí na Facebooku ukazujú fotky z minulosti aj každodenného života, si svoje súkromie stráži.

Banská Bystrica mala v 80. rokoch minulého storočia vyše 60-tisíc obyvateľov, dve fakulty – pedagogickú a ekonomickú, dve kiná, operu, pamätník Slovenského národného povstania. Historické centrum bolo zanedbané a smerovalo k zániku. Režim Bystricu promoval ako kolísku Slovenského národného povstania, ktoré bolo v jeho podaní viac komunistickou ako národnou záležitosťou, a takou sa stala aj Bystrica. Na čele s Krajským výborom KSČ a jeho funkcionármi bola skôr stranickým než historickým banským mestom.

Sásová, kde Kotleba vyrastal, mala byť pôvodne megasídliiskom, ktoré prepojí Bystricu so Zvolenom. Nakoniec ju v 70. rokoch začali stavať na úplne inom konci mesta, výstavba pokračovala ďalšie dve desaťročia a zo súmestia nikdy nič nebolo.

Banskobystrický architekt a občiansky aktivista Peter Rusnák považuje Sásovú s plánovanou hustotou štyristo ľudí na hektár za najhoršie sídlisko na Slovensku. Stala sa nocľahárňou pre viac než osemnásťtisíc obyvateľov. Mesto v meste, kde dlho nebolo nič okrem panelákov, polikliniky, kina, škôlok, škôl, niekoľkých

obchodov a krčiem. Sásovan a bývalý Kotlebov hovorca Michal Albert pomenoval sídlisko v jednom zo svojich blogových textov betónovou džungľou.

Hlava dolu, čaute

Nájsť niekoho, kto by v súčasnosti pod svojím menom porozprával o Kotlebovej mladosti, nie je ľahké. Ak aj prehovorí, tak len pod podmienkou, že jeho identita nebude zverejnená. Tak to bolo aj s mužom okolo štyridsiatky, volajme ho Alan. Poznali sa ako sídliskové deti.

„Volali sme ho trtko a teraz nás všetkých oštal. Berie mesačne štyri- či päťtisíc a má všetko a všetkých v...“ smeje sa.

Po zákaze a prenasledovaní všetkého nesocialistického, čo len trochu pripomínalo kapitalistický Západ, sa Sásová po revolúcii v roku 1989 prekysličila slobodou. Subkultúra, ktorá dovtedy bublala pod povrchom, sa zrazu mohla predvádzať na uliciach. Mládež sa začiatkom deväťdesiatych rokov zabávala na koncertoch, v krčmách a občas aj útokmi na Rómov, spomína Alan.

„Sídlisko bolo plné Cigánov. Boli všade, v každom treťom vcho-de nejaká rodina. Občas sme chodili partia metalistov alebo skínov na pogrom.“ Čo to znamená? „Išli sme ich vytrieskať.“

Pankeri, metalisti a skinhedi sa spočiatku stretávali, rozdelili sa až neskôr. Stredoškolák Marian Kotleba nepatrí k žiadnej z týchto partíí.

„Skínov mohlo byť tak tridsať, ale niekedy prišli aj z Fončordy (sídlisko), inokedy išli sásovskí tam. Klasika, vyholené hlavy, maskáče, vysoké topánky, bombera a k tomu Tiso a slovenský štát. Aj Marianov mladší brat Marek k nim patrí, ale až neskôr.“

A čo teda starší brat? Bol v tom čase mimo sídliskového chaosu a života v partiách. Nechodil na pogromy, do krčiem, nepil alkohol, nefajčil.

„Aký Vodca? Vtedy bol utiahnutý, pripadal mi odstrkovaný. Mal nejakých kamarátov, ale bol skôr taký sám pre seba, žiadna agresivita. Pamätám si ho ako teraz. Keď išiel okolo nás, sklonená

hlava, ticho prešiel, pozdravil – čaute – a to bolo všetko,” spomína Alan.

Takisto opísal Sásovú a Kotlebu pred niekoľkými rokmi aj jeho kamarát z ulice. Tvrdil, že na sídlisku to bola „divočina“, po uliciach sa vtedy potulovalo „veľa mladých Cigánov a skupiny bielych“. Škola, futbal, hokej, hudba, bitky, cigarety a takto dookola. Niekedy údery rozдали, inokedy dostali. Mladý Kotleba bol podľa neho „normálny, skôr tichý chlapec“. Neskôr v puberte, keď spravidlivosť v Sásovej brali do rúk skupiny skínov, medzi nich nepatril.

Dobry žiak

Marian Kotleba študoval v 90. rokoch na Strednej priemyselnej škole Jozefa Murgaša. Riaditeľka Ľubica Ďurišová si naňho spomenula aj po dvadsiatich rokoch. Dobry žiak, patril k lepšiemu priemeru a zaujímala ho najmä informatika. Počítače, to bola lákavá vec – doma ich mal málokto, mladých o to viac priťahovali. „Neboli s ním žiadne problémy v tom zmysle, že by na niečo poukazoval. Bol to normálny študent, ktorý bol šikovný v odbore,” hovorila.

Keď o Kotlebovi hovoria dvaja priatelia z obdobia elektro-technickej priemyselovky, nezávisle od seba spomínajú mlkveho, umierneného, dobrého študenta.

„Marian bol tichý, ale keď dostal nervy, tak to stálo za to. Študoval ľahko, ani sa veľmi nemusel učiť. Hlavne informatiku zvládol bez problémov,” spomenul si jeden z nich.

No už na strednej škole mal vyhranený názor na Tisa, Hlinku a „Cigánov“. Zjavne zachytil vlnu nostalgie za Slovenským štátom, ktorá sa zjavila na jar 1990, keď mal trinásť rokov. K nej sa pridávalo nadávanie na Rómov.

A podľa konškoláka, ktorý chodil o ročník vyššie, sa prejavoval aj oblečením. „Inak som ho neregistroval, ale v tomto smere bol výstredný. Nosieval do školy maskáče a kanady.”

„Bol umiernený, ale Cigánov nemal rád. Prekážali mu. Nepostrehol som, že by nadával na židov. Inklinoval k Slovenskému

štátu a predstaviteľom režimu, ale fašista nebol. Nehajloval ani nič podobné," spomína ďalší človek, ktorý s ním vyrastal.

Práve na strednej škole zrejme začal vnímať aj veľkú politiku. Na Slovensku v tom čase vládol Vladimír Mečiar, bolo to obdobie divokej privatizácie, zmareného referenda, únosu syna prezidenta Michala Kováča Slovenskou informačnou službou a výbuchu auta Róberta Remiáša. Svoj politický vrchol zažíval vtedy aj predseda nacionalistickej SNS Ján Slota a šéf Združenia robotníkov Slovenska Ján Lupták – populistický politik z Kotlebovho regiónu.

Holografia aj domobrana

Kotleba sa venoval informatike aj po skončení strednej školy. Vyštudoval ju na Prírodovedeckej fakulte Univerzity Mateja Bela v Banskej Bystrici a diplomovú prácu písal na tému laserovej holografie. Spomenul to po župných voľbách v roku 2013, keď sa ho pýtali na holokaust. Odvetil, že kadejakých termínov „holo-“ mal v diplomovej práci niekoľko a nie je to pre neho podstatná otázka.

V roku 2013, krátko pred zvolením za župana, získal aj inžiniersky titul na Ekonomickej fakulte UMB. V diplomovej práci sa venoval alternatívnym formám zabezpečenia verejnej bezpečnosti na miestnej úrovni. Skrátene – domobrane.

„Beriem túto diplomovku ako každú inú. Nie je v nej nič extrémistické, pretože tam nič také ani nemôže byť. Slovo Róm alebo Cigán v nej nenájdete,“ zhodnotil Kotlebovu A-čkovú prácu jeho diplomový vedúci Štefan Hronec. Pozorný čitateľ však musel vedieť, že je namierená proti „parazitom v osadách“.

Spomienková slávnosť členov občianskeho združenia Slovenská pospolitosť na Bradle (2006).

FOTO - TASR

Koníček: Vodca

Svoju politickú dráhu začal Marian Kotleba v roku 2003 v Slovenskej pospolitosti (SP), ktorá vznikla ešte v roku 1995 ako občianske združenie. Vstúpil do nej teda pomerne neskoro, no veľmi rýchlo sa stal jej Vodcom. Tento rýchly postup vysvetľovali niektorí aj tým, že Kotleba bol v skutočnosti len tvárou a najvplyvnejším človekom naďalej zostal jeho „Pobočník“, zakladateľ Pospolitosti a dvojka v oficiálnej hierarchii Ján Kopúnek. Ten stál už koncom roka 1993 pri neúspešnom pokuse priaznivcov krajnej pravice zaregistrovať organizáciu s názvom Slovenský národný front.

Slovenskú pospolitosť zapísalo ministerstvo vnútra ako občianske združenie 9. mája 1995. Prvý zjazd sa uskutočnil v auguste 1996 v Dolnej Krupej, kde sa označila za „združenie Slovákov, ktorým ide o uchovanie slovanských tradícií a historických, morálnych a kultúrnych hodnôt slovenského národa“, čo mali dosiahnuť „rastom fyzickej a duševnej pripravenosti jej členov a prehĺbovaním vedomostí o poslaní Slovanov v stredoeurópskom priestore“.

Prvé roky bola málo známa a prakticky mimo záujmu médií, išlo však o jasne antisemitskú organizáciu, ktorá videla židovské sprisahanie za všetkým, čo sa vo svete dialo.

V roku 1999 sa jej členovia zúčastnili protestov proti bombar-

dovaniu Juhoslávie jednotkami NATO. Nechali vytlačiť letáky so sloganmi ako „Bomby USA vyhladzujú Slovanov z Európy – Srbi sú dnes prví, kto bude ďalší?“. Napísali juhoslovanskému veľvyslancovi v Bratislave list, kde Kosovo prirovnali k južnému Slovensku. Z riadkov tohto listu je zrejmé, že aj vojnu v Juhoslávii chápali ako konflikt vyvolaný sionistami.

„Prosíme Vás, nedajte sa odradiť, pretože práve u Vás si západný ‚demokratický svet‘ chce overiť, či touto cestou je možné poraziť Slovanov, použijúc agresívne, neprispôsobivé národnostné menšiny,“ písali v marci 1999 ambasádorovi. „Boj o Kosovo je aj bojom o južné Slovensko! Zároveň vyjadrujeme ostrý protest proti rozhodnutiu vlády umožniť využívanie vzdušného priestoru Slovenskej republiky pre teroristické činy všetkých zúčastnených agresorov v tomto umelo vyvolanom konflikte. Vláda týmto činom podporuje porušovanie medzinárodných konvencií, čím stráca legitimitu viesť našu krajinu. Preto vyzývame všetkých Slovákov nielen k protestom proti agresii v Juhoslávii, ale aj k protestom za odstúpenie súčasnej vlády ako podporovateľke sionistických snáh, ktorých cieľom je likvidácia slovanského spoločenstva.“

Na nálepkách, ktoré si členovia Pospolitosti nechali vytlačiť, ukazovali skratku EÚ obkolesenú židovskými Dávidovými hviezdami. Slogan znel „Nenechajme si obrezať Slovensko“. Na iných boli logá denníka SME, televízie Markíza a rádia Twist s nápisom: „Neverím, teda som.“

„Slovenská mediálna scéna je tvorená z veľkej časti hlupákmi, historickými amatérmi a prisluhovačmi sionistickej lobby, pričom niektorí z nich sú za svoju činnosť proti národu od týchto skupín platení. Len veľmi zriedkavo dnes možno nájsť novinára, ktorý je nezávislý a má vlastný názor, novinára, ktorý o udalostiach informuje objektívne. Podobná bieda vládne aj v tábore historikov, ktorí sa topia vo vlastných výmysloch a účelových tvrdeniach,“ povedal Kopúnek čosi, čo extrémisti a konšpirátori hovoria dodnes. „Medzi posledné perly, vytvorené v tomto tábore sionistických prisluhovačov, patria najmä fašizujúce uniformy,“ tvrdil o žurnalistoch a vedcoch.

Oblečení ako gardisti

V tmavomodrých rovnošatách videli odborníci už vtedy jasné paralely s uniformami Hlinkovej gardy. Pre ultrapravičiarov boli vždy významné. „Už v čase, keď sme sa snažili o vznik Slovenského národného frontu, sme uvažovali o zavedení rovnošaty. Dali sme ušiť aj niekoľko košiel,“ vravel Kopúnek. Pri SNF sa nezaplnil sen o registrácii organizácie ani ošatenia, pri Pospolitosťi už áno. Pri voľbe farby zvažovali len tmavé odtiene. „Hoci od začiatku sme uvažovali o košeliach modrých, výber čiernej farby mal viacero príčin, najmä stálosť farby, ktorá bola v tých časoch pri tmavých farbách veľmi slabá,“ vravel Kopúnek. „Po zmenách vo vedení Slovenskej pospolitosti v roku 1999 padlo rozhodnutie zmeniť farbu košele na tmavomodrú a zároveň zmeniť aj jej strih. Chceli sme, aby košeľa Slovenská pospolitosť nadväzovala na slovenské historické tradície a nebola len bezduchým kusom odevu.“

Neskoršia modrá farba podľa Kopúnka symbolizovala rovnošatu slovenských dobrovoľníkov z rokov 1848 a 1849, strih vychádzal z rovnošaty česko-slovenských légii, ktoré bojovali v prvej svetovej vojne za rozbitie Rakúsko-Uhorska. „Rovnoramenný dvojkríž, ktorý nosia členovia Slovenskej pospolitosti pri slávnostných príležitostiach zapnutý pod krkom, je však našim vlastným nápadom. Takisto aj znak organizácie, umiestnený na ľavom rukáve košele.“

Spojenie s fašistickou symbolikou odmietali. „Rovnošatou Slovenskej pospolitosti nadväzujeme na tradíciu slovenských spolkov, napríklad na Slovenského Orla. V Čechách dodnes existuje spolok Sokol, ktorý ostal svojej rovnošate verný. Čiapku sme zaviedli prednedávnom. Ide o bežne dostupnú čiapku, ktorá je vo výstroji mnohých súkromných bezpečnostných služieb. Ďalším doplnkom sú nohavice čiernej farby, nazývané kapsáče. Odporúčaná je model BDU. Do výstroja sme zaviedli aj opasok s prackou. Ide o hnedý kožený opasok česko-slovenskej armády. Zavedený je taktiež opasok vojaka z povolania, takzvaná dohoda. Opasok je opatrený ručne vyrábanou prackou, na ktorej je zobrazený znak